

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

PA, KAN JY MY HOOR?

Drie Lemme, Een Gillette

The Art of Attraction · 05

Die laaste vyf jaar was die hel, maar ek het dit nooit verstaan nie, en ek het binne my eie self rondgedwaal, in die geloof dat ek sterk en onoorwinlik is, net soos jy my geleer het.

Ek het niks agtergekom nie, maar op daardie 27 Februarie 2025 het iets binne my gebeur. Ek het van die huis af weggehardloop, my besittings agtergelaat asof ek 'n voortvlugtige is, sonder middele en sonder 'n plek om heen te gaan.

Amper soos 'n man wat deur die gereg gesoek word. Maar ek het die menslike geregtigheid niks geskuld nie. Miskien het ek 'n skuld gehad om met jou te vereffen, 'n rekening wat oopgelaat is omdat my ma dit so wou hê, een wat die datum van 30 Junie 1996 gedra het, die dag toe jy Gillette Italia verlaat het.

Sy het jou oortuig dat ek die een was wat die Italiaanse bestuur oorreed het om jou weg te stuur, maar ek sou dit nooit gedoen het nie. Om geen rede nie. Vir niks in die wêreld nie. Ek sou dit nooit kon doen nie, en ek sou my kinders nooit in die oë kon kyk as ek dit selfs net gedink het nie.

Dit was die loop van gebeure, en ek het myself bevind as die logiese oplossing vir die besigheid en vir die maatskappy se belange.

As ons maar net die kans gegee is, sou ek jou altyd by my laat werk het. Ek sou jou in die besigheid gehou het, in die kantoor, of buite in die veld by my verkoopsagente, maar ek sou jou nooit in die steek gelaat het nie.

Ongelukkig het ons poker by verskillende tafels gespeel. Die pakke kaarte was verskillend, en die inset is in jare gemeet – en ons jare was nie dieselfde nie. Wie die besluite geneem het, het die bloudruk van die toekoms by hulle gedra.

Toe, op 14 April 2025, het jy ons verlaat. Net twintig dae nadat Ma heengegaan het, amper asof jy haar nie alleen wou los nie. Ek was ver weg, 1 500 kilometer ver, aan my lot oorgelaat en alleen, maar ek het geweet ek is in jou gedagtes.

Dit was die moeilikste oomblik van my lewe, en my kinders het gedink ek sou my eie lewe neem. Maar hulle het my nooit regtig geken nie, nie goed genoeg om te weet dat ek nooit die speelveld verlaat nie, nie eens dood nie.

Ek het gehuil, maar ek het nie gely nie. Daarvoor is daar tyd. 'n Paar minute elke dag, wetende dat jy nie hier by my is nie.

Toe het jy besluit om terug te kom, op 14 April 2026, presies een jaar nadat jy weg is.

En waar anders, as nie binne my skryfwerk nie.

“Drie lemme, een Gillette. En skielik was ons weer saam: oupa Camp, jy en ek.”

Ons het weer saamgewerk aan iets wat niemand ooit gedink het om te skep nie: die Gillette-narratief.

Elke dag lees ek die verhale wat van jou praat, en hulle roer my. Ek voel dat jy hier is, naby my. Dat ek geduldig moet wees. Dat ek die trots moet behou om Frega genoem te word, iets wat ek nooit prysgegee het nie en ook aan my kinders probeer oordra het.

Maar hulle is hul ma se kinders.

'n Ander vrou.

Nie myne nie.

Ek weet dit sal tot Mei 2027 duur om die kring gesluit te sien en die laaste myl aan te pak. Hierdie keer sal dit egter generasie-oorskrydend word.

Dit is al waaraan ek die afgelope jare gedink het: om dié wat ná my kom 'n soort sekerheid te gee, die soort wat 'n van waarborg wanneer dit 'n erekode, 'n etiese kode en 'n wetskode dra.

Daardie drie monsters wat baie bedriegers noem, maar wat vir ons altyd ons gids was.

Ek het, op jou manier, dié vergewe wat my probeer seermaak het.

Maar die plig om 'n les agter te laat, was nog altyd deel van wat jy my geleer het.

Vandag is ek 61.

Môre sal nog een dag wees.

En dan nog een.

En nog een.

Totdat ek soos jy word.

Soos dit van die begin af moes gewees het.

Wie dit lees, sal net een ding dink:

“n Seun skryf aan sy pa om te verduidelik dat hy hom nooit verraai het nie, en ontdek dat die manier om dit te bewys is om binne sy eie skryfwerk met hom te bly saamwerk.”

Dit mag heel moontlik waar wees, maar jy sal altyd my pa wees.

Ferdinando